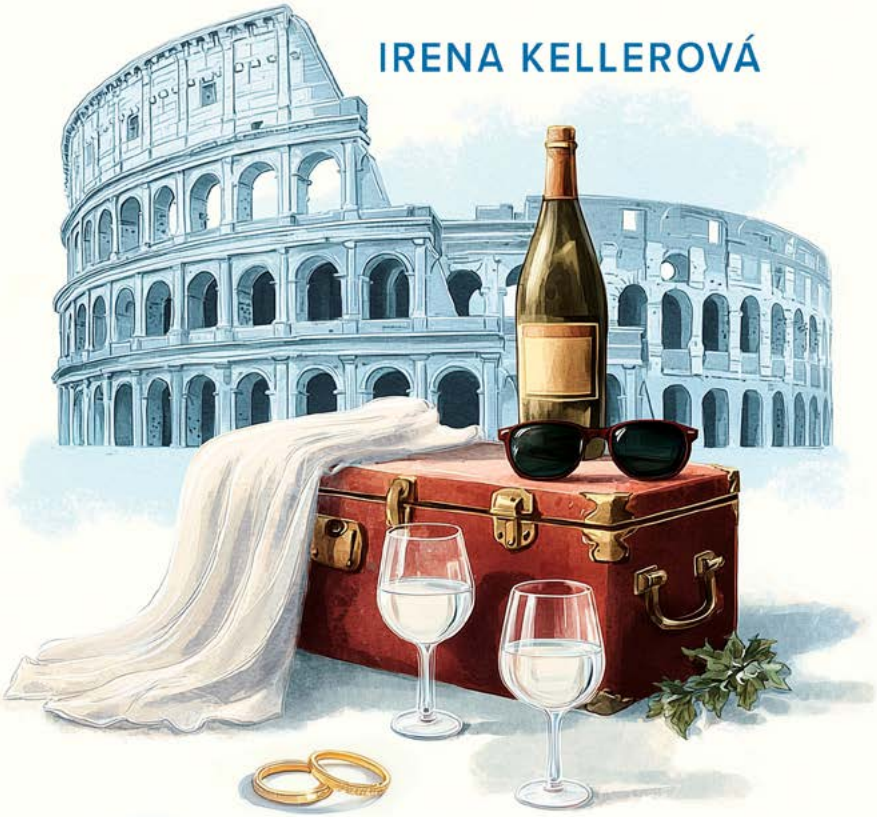
Líbánky v Římě

IRENA KELLEROVÁ

KLIDNĚ I BEZ ŽENICHA

Líbánky v Římě

Vyšlo také v tištěné verzi

Irena Kellerová

Líbánky v Římě – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

IRENA KELLEROVÁ

Líbánky v Římě

KLIDNĚ I BEZ ŽENICHA

Fortuna Libri

Copyright © Irena Kellerová, 2026
Cover design © Miroslav Ferdinand

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2026.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová
Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN v tištěné verzi 978-80-7546-704-1
ISBN e-knihy 978-80-7546-725-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-726-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-727-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1. kapitola

VESELÁ

Jaro 2005

„Proč ti to trvá tak dlouho?“

Moje matka je od přírody netrpělivá. Nesnáší nedochvilnost. A taky nedbalost a nedokonalost. Sama je vždycky vzorně upravená a připravená prakticky na cokoli, což na jednu stranu obdivuju, ale taky mě to nepředstavitelně štve, protože právě tohle jsem po ní nezdědila. Dneska ale mělo být všechno jinak. Chtěla jsem ji překvapit a aspoň jednou v životě dokázat sobě i jí, že to zvládnu taky.

V úzkém zrcadle ve zkušební kabince jsem nervózně zkontrolovala poslední detaily. Narovnala jsem lem šatů, zastrčila neposlušný pramen dlouhých vlasů, upravila výstřih. Teď hluboký nádech, úsměv číslo jedna, ne, raději mírnou dvojku, a odhrnout závěs.

Máma se postavila a sjela mě rychlým kritickým pohledem. „Chtělo by to jiný náhrdelník. Perliček je trochu moc, nemyslíš? Dobře že nemáš spodničku, linie je pěkná. Doufám, že si nechceš brát závoj."

Úsměv číslo dvě vystřídala nucená trojka. Otočila jsem se a zadívala se do zrcadla. Dlouhé bílé šaty se u kotníků lehce rozvlnily, živůtek pošitý drobnými perličkami se začal prudce zvedat a dál nevím, protože se obraz rozplynul, jak se mi do očí draly slzy. Nejspíš jsem viděla až moc romantických filmů, a proto jsem se ocitla v zajetí bláhových představ, v nichž matka dojatě objímá dceru ve svatebních šatech. Ale co jsem vlastně čekala? Že se rozpláče štěstím? To by přece nebyla ona. Vlastně bych měla být ráda, že našla nedostatků tak málo.

Prošla jsem snad všechny půjčovny v Praze a trvalo mi měsíce, než jsem se v záplavě bílých látek dokázala zorientovat a našla něco, co odpovídalo mým představám a zároveň náročným požadavkům mé matky. Vzít si šaty, které by neschválila, nepřipadalo v úvahu. Ještěže nejsem svatbou posedlá. Kdyby Honza chtěl, vzala bych si ho klidně třeba jen v tričku a džínách, za přítomnosti dvou svědků. To by ale máma nejspíš nepřežila. Takhle hned na samém počátku vzala otěže příprav na svatbu svého jediného potomka pevně do svých rukou, a protože Honza neprotestoval, už je nehodlala pustit. Výběr šatů kupodivu nechala na mně. Samozřejmě s tím, že jí vybraný model včas předvedu ke schválení. Bylo to šalamounské řešení. Představa,

že budu půjčovny obcházet s mámou, mě vzhledem k jejímu perfekcionismu dost děsila. Takhle jsem si mohla nekonečné prohlížení a zkoušení šatů užívat ve výborné náladě s kamarádkami Bárou a Dášou.

„Co se ti nelíbí na tomhle náhrdelníku? Perlový se přece k těm šatům hodí."

Máma se shovívavě usmála. „Vím, že to působí sladěně, ale ve skutečnosti je to nudné. Jestli trváš na perlách, vezmi si jiné, než jaké zdobí šaty. Tady," ukázala do skleněné vitríny, „třeba tyhle tmavé, nebo prostě jen nějaké větší."

Naklonila jsem se nad vitrínu. Vysoká tmavovlasá žena, která mi s výběrem šatů (i doplňků) pomáhala, ji ochotně otevřela, abych si mohla požadované šperky vyzkoušet.

Jako vždycky měla máma pravdu. Jemný náhrdelník se třemi řadami drobných perliček sice působil něžně a harmonicky, ale ten s velkými dodal šatům na efektu.

O půl hodiny později jsme s mámou seděly v nedaleké kavárně a popíjely povzbuzující tmavou tekutinu. Chtěla jsem si objednat i jablečný závin (vím, jak skvělý tu mají, měly jsme ho tu s Bárou), ale mámin varovný pohled byl jasným signálem, že dneska se bez něj budu muset obejít. Koneckonců, šaty jsou dost těsné. I když nejsem žádná boubelka, vzhledem k mé slabosti pro všechno sladké bych se měla hlídat. Aspoň do svatby. Představa, jak se ze mě v budoucnu stává kulaťoučká hospodyňka, kolem níž se točí tři čtyři děti, mě ale

pobavila. Hlavně proto, že přesně toho se Honza upřímně děsí.

„… až nad hlavu. Magdi! Ty mě neposloucháš," dolehl ke mně mámin zvýšený hlas.

„Co? Promiň, zamyslela jsem se. Co jsi říkala?"

„Ptala jsem se, jestli už jsi zařídila cestovní pojištění. Nenechávej to na poslední chvíli. I tak budeš mít starostí až nad hlavu."

„Zařídím to zítra."

„Ale určitě," naléhala máma. „Neodkládej to. Svatba je za rohem."

Potlačila jsem vzdech a usmála se na ni. „Je za tři měsíce, mami, to je skoro sto dní."

„Jen abys nebyla překvapená. Uvidíš, že to uteče jako voda. Před svatbou nikdy není času dost."

„Já vím." *Denně mi to připomínáš*, chtělo se mi dodat, ale raději jsem mlčela. Vím, že to myslí dobře. Jenomže poslouchat pořád dokola všechny ty řeči o problémech s jídlem, nemožných hudebnících a rozhádaných příbuzných mi prostě začíná lézt na nervy. Proč jen už nebydlíme ve svém…

Bydlení s rodiči mi nikdy nevadilo, ale v poslední době jsem se víc a víc těšila, až se s Honzou přestěhujeme do vlastního. Babička mi totiž přenechala krásný byt na Vinohradech. Museli jsme sice investovat do nutných úprav a pořídit nové vybavení, ale v porovnání s tím, jak závratně drahý by byl, kdybychom si ho měli koupit, se naše výdaje jevily jako směšně nízké. Zvlášť přičte-li se úspora za bytového architekta, protože právě to je

Honzova parketa. Pracuje ve firmě, která se bytovým designem zabývá, a má řadu ochotných kolegů, takže jsme ve finále měli k dispozici celý tým expertů, kteří nám pomohli vytvořit domov snů. Nemohla jsem se dočkat stěhování, ale všechno se táhlo neuvěřitelně dlouho. Vtom jsem dostala nápad, jak mámě vyklouznout. Mrkla jsem na hodinky a nasadila patřičně výmluvný výraz: „To už je tolik? Promiň, mami, ale už budu muset jít. Dneska dodělávám koupelnu a já jsem u toho chtěla být. Honza už na mě určitě čeká…"

„Koupelnu?" zamyslela se máma. „Neříkala jsi, že už je hotová?"

„Je hotová, teda skoro, zbývá dořešit pár detailů, přidělat zrcadlo, malé světlo a tak," lhala jsem obratně. Ale ouha!

„A nechceš tam hodit? Docela ráda bych se podívala, jak jste pokročili. Auto mám za rohem," nabídla se máma a také stočila pohled na zápěstí. „Ale ne, to nestihnu, slíbila jsem tátovi, že ho vyzvednu. Nezlob se, Magdi, nemůžu tě svézt," usmála se omluvně a já si připadala jako padouch.

Rozloučily jsme se před kavárnou. Máma se vydala ke svému temně zelenému renaultu a já k tramvajovému ostrůvku.

O pár minut později jsem nastoupila do dvaadvacítky, která mířila na Karlák a odtud nahoru na Vinohrady. Dneska jsem sice návštěvu našeho hnízdečka v plánu neměla, ale když už jsem se na ni vymluvila, proč tam nezajít? Aspoň se podívám na zrcadlo, které přivezli

minulý týden. Ještě jsem ho neviděla. Přebíral ho totiž Honza. Ale pověsit ho nestihl, neměl čas. V poslední době moc času nemá. I dneska volal, že se zdrží v práci. Zase. Nestihne ani plánované večerní kino. *Přece nechceš, abych si na svatební cestu bral notebook?* Tuhle větu používá poslední dobou až příliš často. Ale co, za pár měsíců si všechno vynahradíme v Římě. V Římě!

Do Říma jsem se opravdu těšila, moc. Bílé šaty ani zlatý prstýnek, zkrátka nic ve mně zdaleka neprobouzelo takovou radost a rozechvění jako vidina týdne stráveného ve městě měst. Vím, že zamilované páry obvykle míří na svatební cestu do Paříže, mě ale mnohem víc lákal Řím. Možná proto, že v Paříži už jsem byla. A zklamala mě. Jistě, byla jsem nadšená z Louvru a líbil se mi Notre-Dame i Eiffelovka a všechno ostatní, ale ani zdaleka mi nepřipadala tak romantická, jak se o ní říká. Spíš hektická. Nevím proč, ale byla jsem si jistá, že Řím romantický bude.

Vystoupila jsem o zastávku dřív, abych se trochu prošla. Bylo nádherně. Mám ráda jaro. Mnohem raději než léto, kdy Prahu okupují davy turistů a v přecpaných tramvajích je dusno k zalknutí. Na podzim bývá mokro nebo blátivo. Nebo mlha. A v zimě… je zima. Zvon na věži kostela svaté Ludmily odbil šestou, ale pokročilá hodina nebyla vůbec znát. Zabočila jsem do Moravské ulice a za okamžik jsem stanula před domem, před *naším* domem.

Zvenku vypadal jako obyčejný pražský činžák, ale pro mě byl tím nejkrásnějším ze všech a těšila jsem se,

až cedulku na zvonku se jménem *Emílie Nováková* nahradí *Šmídovi*. Honza ji chtěl vyměnit už dávno, ale já jsem se smíchem trvala na tom, že buď zůstane stejná, nebo tam napíšu *Magdalena Veselá*. „Veselou" variantu ale Honza odmítl a dost se při tom durdil. Ještě nikdy mi nepřipadala mužská ješitnost tak legrační.

Vsunula jsem do zámku velký klíč a těžké okované dveře se pomalu otevřely. Když jsem byla malá, připadal mi ten dům jako nedobytná pevnost. A protože babička bydlela až nahoře, v posledním pátém patře, snila jsem o tom, že jsem zakletá princezna, uvězněná ve věži, kterou jednou zachrání princ na bílém koni. Honza bílého koně nemá, jezdí ojetým fordem, ale jinak by princem klidně být mohl. Je pohledný, galantní a pozorný. Umí být milý a vtipný, je inteligentní, pracovitý a – nikdy se nebránil závazkům. Když mě požádal o ruku, úplně mi tím vyrazil dech. Bylo to nádherné, romantické vyznání den před mými devětadvacátými narozeninami…

Ale ne. *Dočasně mimo provoz!* hlásalo velké, rukou psané oznámení. Obešla jsem dveře výtahu a zklamaně zamířila ke schodišti. Štěstí, že už máme většinu nábytku nahoře, napadlo mě ve druhém patře. Ve třetím jsem doufala, že *dočasně* bude opravdu dočasné, ve čtvrtém jsem stěží popadala dech. A to jsem neměla ten závin, blesklo mi hlavou, když jsem v pátém poschodí konečně odemykala.

Horní zámek nebyl zamčený. To jsem si mohla myslet. Zase jsme zapomněli, povzdechla jsem si. Nejsme

na druhý zámek zvyklí, ale to není omluva, takhle bychom brzy mohli mít nezvanou návštěvu. Cože? Zapomněli jsme zamknout i dolní zámek? To snad ne! Přece nás nevykradli ještě dřív, než jsme se nastěhovali…?

Opatrně, tichounce, se zatajeným dechem jsem vešla dovnitř. Vstupní hala vypadala nedotčeně. Krabice za dveřmi stály přesně tak, jak jsme je tam minulý týden naskládali, vedle nich bylo opřené napůl rozbalené zrcadlo. Nic nechybělo. Naopak, přebývalo. Na odkládacím stolku ležel Honzův batoh a velká dámská diplomatka. Oddechla jsem si.

Když se na to dívám zpětně, žasnu, jak neuvěřitelně naivní a hloupá jsem byla. Diplomatka patřila Honzově kolegyni Kláře, a tak jsem automaticky předpokládala, že se tu s ní Honza sešel, aby něco doladili. Dokonce jsem na malý okamžik zaváhala, jestli mám vůbec jít dál. Co když mě chce Honza něčím překvapit? Občas se mi totiž během konzultací s Klárou zdálo, že s Honzou přede mnou něco tutlají.

No, překvapení to tedy bylo. Ing. Klára Donátová neseděla u stolu nad plány našeho nového bytu ani nestála u okna, aby přeměřila délku garnýží nebo tak něco, nedržela v ruce vzorník s látkami, dokonce ani šálek s kávou. Válela se polonahá ve vášnivém objetí s mým nastávajícím manželem na pohovce, kterou nám před půl rokem doporučila.

Když si všimla, že stojím ve dveřích, objevil se jí v očích výraz, na který asi nikdy nezapomenu. Vteřinový šok rázem vystřídal úsměv. Pak zavřela oči, jako

bych v místnosti nebyla, a klidně nechala Honzu, který mě nemohl vidět, protože byl zády, aby pokračoval. *Jen se dívej,* četla jsem její myšlenky. Bohužel jsem ale taky přesně to, co chtěla, dělala. Stála jsem zaraženě na prahu a zírala na ně. Nebyla jsem vůbec schopná reagovat. Nepřipravená, ohromená. Nakonec jsem se beze slova otočila, vyběhla na chodbu a práskla za sebou dveřmi. Až to nejspíš upozornilo Honzu, že se něco děje, protože za mnou vyběhl ven.

„Magdo!"

Jeho hlas zněl zoufale. Zastavila jsem se v mezipatře a ohlédla se. I výraz ve tváři měl zoufalý, jenže rozepnutý poklopec u kalhot byl výmluvnější. Ani tentokrát jsem ze sebe nedostala jediné slovo, ale co nejrychleji jsem zamířila pryč. Pryč!

Rozbrečela jsem se už na chodníku. I když jsem se zoufale snažila ovládat, nešlo to. Zamířila jsem do nedalekého parku a sesunula se na nejbližší volnou lavičku. Jak jsem mohla být tak hloupá? A slepá? To přece nemůže být pravda… Z očí se mi draly proudy hořkoslaných slz, ale nemohla jsem najít kapesník. Rozrušením se mi třásly ruce, takže jsem nakonec musela vysypat obsah kabelky na klín, abych ty zatracené kapesníky našla.

„Kubíku, ne! Nech tu paní," uslyšela jsem najednou varovný hlas. „Pojď pryč, to je nějaká feťačka. Podívej, támhle je pejsek…"

Zvedla jsem uslzené oči a spatřila tří- nebo čtyřletého chlapečka, kterého lákaly věci z mojí kabelky.

Tmavovlasá žena, která mu byla v patách, ho ale rychle popadla za ruku a táhla ode mě pryč. Zdráhal se, a tak ho vzala do náručí. A jak se rychlými kroky vzdalovala, dolehla ke mně věta malého zvědavce: „Mamíí, co je to feťačka?“

Nevěřícně jsem se za nimi dívala, dokud nezmizeli za zatáčkou. Odpověď jsem nezaslechla, ale když jsem o chvíli později otevřela pudřenku se zrcátkem a spatřila v něm svůj bledý obličej a rozmazané oči, pochopila jsem.

Další vzpomínky na ten večer mám stejně rozmazané. Pamatuju si jen, že mi zvonil mobil, ale protože na displeji svítilo *Honza*, vypnula jsem ho. Tuším, že jsem se chtěla opít, ale neudělala jsem to, nenašla jsem odvahu jít sama do baru a s nikým jiným jsem být nechtěla. Kupodivu jsem neměla ani tendence volat si na pomoc kamarádky. Představa, že bych měla někomu líčit, co se stalo, mě děsila. Myslím, že jsem v nějakém podivném sebeobranném klamu či poblouznění došla k závěru, že když to nikomu neřeknu, nebudu na to muset ani myslet. Moc dlouho mi to ale nevydrželo, tak akorát na cestu domů.

Bydlíme v malém domku na Zahradním Městě. Dřív tam bývalo krásně, pak ale poklidnou čtvrť obklíčilo ošklivé sídliště, a tak se teď půvabné domečky se zahrádkami jako dlaň ztrácejí ve stínu panelových velikánů, jejichž stovky zvědavých oken zírají starousedlíkům do života jako Velký bratr. Toho večera jsem měla pocit, že si na mě všichni ukazují prstem

a tipují, jak dlouho to vydržím, než se znovu rozbrečím.

Máma s tátou se naštěstí dívali na televizi, takže mi téměř nevěnovali pozornost. Po dvou třech krátkých větách typu *jsem utahaná jako kotě* jsem se vytratila do svého pokoje. Důkladně jsem zatemnila a schoulila se do postele. Usnula jsem ale až nad ránem.

2. kapitola

NEŠŤASTNÁ

Nesnáším vstávání. Kdybych mohla, chodila bych do práce až odpoledne. Takže ráno v rámci hesla „každá minuta dobrá“ vyspávám tak dlouho, jak jen to jde. Pak se s vypětím všech sil co nejrychleji vypotácím z domu a pospíchám na metro. Když mám štěstí a najdu ve voze volné místo, zavírám oči. Jen málokdy se mi stane, že bych si cestou do práce četla nebo sledovala dění okolo.

Tentokrát ale bylo všechno jinak. Procitla jsem minutu předtím, než zazvonil budík. Sledovala jsem červené číslice na digitálním displeji a čekala, až se objeví 6:30 a ozve se známé pípání. Vedle budíku ležel můj mobil. Ani nevím, že jsem ho tam dala. Nejspíš jsem jednala automaticky, dávám ho tam vždycky. Chvíli jsem váhala, ale pak jsem ho zapnula. Záhy se objevila zpráva o čtyřech nepřijatých hovorech a po jasných zvukových signálech mi malé blikající psaníčko

oznamovalo, že schránka je plná nových zpráv. Nebylo těžké uhodnout, od koho jsou, ale nečetla jsem je a mobil znovu vypnula.

Hlava ale stejně jednoduše vypnout nejde. Kdy mi chtěl oznámit, že si našel jinou? Nebo nechtěl? Má milenku? Nebo to byl jen zkrat? Úlet? Chvilkové, bezvýznamné selhání? A je mezi tím vůbec rozdíl? Co teď? Spousta otázek, ale žádná odpověď.

Do práce se mi moc nechtělo. Původně jsem si chtěla vzít sick day, ale pak jsem si řekla, že to bude lepší než se doma utápět v sebelítosti. Měla jsem sice trochu obavy, aby si kolegové nevšimli, že jaksi nejsem ve své kůži (poslední, co bych si přála, je složit se v práci), ale riskla jsem to. Nakonec, odejít a vymluvit se třeba na setkání s autorem můžu vždycky.

Jsem redaktorkou v knižním nakladatelství. Nepředstavuje to žádné závratné výdělky, ale ta práce mě baví a má řadu jiných výhod. Člověk se setkává se zajímavými (i slavnými) lidmi, má pružnou pracovní dobu a zaručený stálý přísun knih do knihovny.

Kancelář sdílím s Martinou Holečkovou, kolegyní, z níž se postupem času stala má blízká kamarádka, vzdor našim rozdílným povahám a naprosto odlišnému pohledu na život. Martina je třiačtyřicetiletá, šťastně rozvedená brunetka, která „konečně našla samu sebe“ a užívá si života. Což v praxi znamená, že po rozvodu sice zůstala sama na sedmiletého syna, ale taky jí spadl do klína byt a za velkorysé odstupné od exmanžela si pořídila auto. Z výživného jí zbývá

dost, aby nemusela každou korunu obracet v dlani. Do práce chodí prostě proto, aby se doma nenudila. Dvakrát v roce jezdí s malým Tomášem na dovolenou k moři, dvakrát za zimu lyžovat do Alp nebo Pyrenejí a dvakrát do měsíce objeví nového „senzačního" chlapa. Oprava: objevila. Poslední objev ji totiž zřejmě opravdu zaujal, protože jejich vztah trvá už téměř rok.

Dalibor Koutný byl uloven, sotva vkročil do redakce. Je mu pětačtyřicet, má milý úsměv, bystré oči a pěkné tmavě hnědé vlasy, ale vždycky jsem si říkala, že ho klasický účes dělá zbytečně starším. Umí být neuvěřitelně galantní a pozorný a k tomu všemu je i bohatý, přesněji řečeno: movitý, zámožný, nechutně prachatý. Osobně se od něj právě proto raději držím dál, ovšem Martinu kupodivu dosud svobodný Dalibor přitahuje jako magnet. Podniká v realitách a hodně cestuje. Taky fotografuje, což ho přivedlo k nám. Může si totiž dovolit financovat vydání knihy. Jeho obrazovou publikaci o Toskánsku právě připravujeme.

„Představ si," spustila Martina nedočkavě, sotva jsem vešla do dveří, „šéfovi se ta Florencie líbí a chce vidět i Daliborovy fotky z Říma. Uvažuje o pokračování! Není to skvělé?"

„To se přece dalo čekat," odpověděla jsem a v duchu odhadovala, kolik za to šéfovi nabídl.

Martina vypadala zklamaně. „Ty máš ale dneska náladu. Už abys byla vdaná, to ti teda povím. Anebo

ještě lépe: šťastně rozvedená," dodala po chvilce, aniž by tušila, jak blízko je pravdě.

„Ha, ha, ha," odsekla jsem podrážděně a snažila se ovládat. „Přinesl už Pavel korektury?" zajímala jsem se raději o práci.

„Jasně, máš je na stole."

Tři sta padesát stránek cestopisu o Islandu bylo přesně to, co jsem potřebovala. Práce, práce, práce. Ponořila jsem se do světa zjihlého polárního sněhu, a kdyby se odpoledne po kratičkém zaklepání neobjevil ve dveřích poslíček s velkou kyticí růží, snad bych na Honzu úplně zapomněla.

V první chvíli jsem se doslova vyděsila. Ale to už se k němu s naprostou samozřejmostí vydala Martina očekávající vzkaz od Dalibora. A světe, div se, pugét byl opravdu od něj. Bylo k němu přiloženo pozvání na večerní vernisáž fotek nějaké Daliborovy známé, které se, k mému nemalému překvapení, vztahovalo i na mě – a Honzu samozřejmě. Zdvořile jsem odmítla. Jenomže Martina naléhala, a tak mi nezbylo než přijmout.

„Senzace," radovala se a zabořila nos do rudých květů. „Hm, moc teda nevoní," postěžovala si. Pak mrkla na hodinky a usoudila, že už to dneska zabalí a půjde domů dát ty krásné nevoňavé růže do vázy.

„Tak zatím," mrkla na mě těsně před odchodem, „uvidíme se večer."

„Jasně," odpověděla jsem, i když jsem měla v úmyslu jí později zavolat a omluvit se.

Pozvánka, kterou jsem opřela o kalendář na stole, ale víc a víc přitahovala mou pozornost. Byla na ní jednoduchá černobílá, zato působivá fotografie. Uprostřed bílého obdélníku se v kaluži houpal spadlý javorový list. Nad ní stálo jednoduše: Eva Jánská. Rozhodla jsem se na tu večerní vernisáž jít.

* * *

Cestou domů jsem spěchala. Nechtěla jsem se tam s nikým potkat, natož s Honzou. Mobil jsem stále nechávala vypnutý. Do práce mi nevolal, ale co kdyby ho napadlo stavit se u nás… No, jen ať klidně přijde. Nebudu doma. Jsem zvědavá, jak našim vysvětlí, že neví, kde jsem.

Bylo to zvláštní, ale najednou jsem se od všeho oprostila. Jako bych na minulost zapomněla a na budoucnost nemyslela. Jednala jsem mechanicky, bez rozmýšlení či dlouhého plánování. Rychlá sprcha, nalíčit se, vyzkoušet dvoje troje šaty a nakonec (jako vždycky) vybrat oblíbený kalhotový kostým, rozčesat vlasy, dva střiky parfému.

Ve dveřích jsem se potkala s tátou: „Magdi! Ty jsi doma?“

„Ahoj! Přišla jsem dřív, ale už zase pádím, jdeme na vernisáž, vrátím se pozdě. Pa, pa.“

„Aha. No, tak se hezky bav,“ volal za mnou táta. „A pozdravuj Honzu.“

* * *

Do osmi zbývalo dost času, a tak jsem se vydala do centra. Bezmyšlenkovitě jsem prošla pár obchodů a nakonec jsem skončila v jedné maličké kavárně. Povzbuzená výborným cappuccinem jsem zapnula mobil, abych zavolala Martině.

„No ahoj," ozvalo se ve sluchátku, „volala jsem ti snad stokrát. Máš něco s mobilem?"

„Vybil se," zalhala jsem.

„To je teda načasování… Už vyrážíte? Mně to ještě chvíli potrvá. Paní na hlídání měla přijít v sedm, ale ještě tady není. Já se z toho snad zblázním. Teda ne že bych už byla připravená, ale tohle mě děsně nervuje. Ani jsem nestihla nic sníst. Pojedete autem? Nemohli byste se pro mě stavit?"

„Nepojedeme. Vlastně proto ti volám, Honzovi se to dnes nehodí," začala jsem oklikou. Martina mě ale nenechala domluvit.

„Hele, tak tohle na mě nezkoušej," vpadla mi do řeči. „To mi přece neuděláte. Copak tam můžu jít sama? Víš, kolik tam bude lidí? Nikoho tam neznám…"

„A co Dalibor?"

„Ten se nepočítá. A hlavně už jsem mu řekla, že tam dorazím společně s vámi. Magdi, prosím tě…"

Neměla jsem to srdce ji dál trápit. „Neboj, já tě v tom samotnou nenechám."

Ve sluchátku na chvíli zavládlo ticho. „To jsou ale blbý fóry! Doufám, že se dobře bavíš."

„Když tys mě vůbec nepustila ke slovu…"

„Já že… Moment, někdo zvoní. Tomíí, otevři. Promiň, doufám, že je to ta ženská na hlídání. – Jo, je to ona. Tak už můžu vyrazit. Vezmu si taxíka. Kde se sejdeme? Kde se to vůbec koná?“

„V galerii Oko.“

„Cože? Strašný jméno. Kde to je?“

To je celá ona. „Přijeď na Malostranské náměstí, sejdeme se u zastávky tramvaje.“

„Dobře. Mohla bych tam být asi ve čtvrt na devět. Dalibor říkal, že je to od osmi, ale tyhle akce nikdy nezačínají přesně, že ne? Jako premiéry v divadle.“

„Nevím, nejspíš ne. Tak zatím ahoj.“

Martina se chvatně rozloučila a dolehl ke mně i její následující pozdrav, který zřejmě patřil paní na hlídání. Sklopila jsem oči k mobilu a nalistovala informace o nepřijatých hovorech. Opravdu mi volala, dvakrát. Další dvě nepřijatá volání byla od mámy. Nejspíš chtěla vědět, jestli chceme na dort čokoládovou, nebo bílou polevu… Honza volal čtyřikrát, ale kupodivu jen včera večer. Dnes už posílal jen textovky, zato zhruba každé dvě hodiny. Byly různé, ale ve všech se opakovalo: *MILUJU TE, OZVI SE, PROSIM.* Všechny jsem smazala.

Od osmi jsem přešlapovala u zastávky tramvaje na Malostranském náměstí. V půl deváté u ní zastavil taxík, ale vystoupila z něj dvojice přísně vyhlížejících mužů v obleku, s černými kufříky. Ve tři čtvrtě, právě když jsem se chystala vytočit její číslo, se mi za zády ozval známý hlas chrlící jednu omluvu za druhou.

„Je mi to jasné," zastavila jsem příval žalozpěvů a ujištění v tom smyslu, že to opravdu nešlo rychleji a dnes to bylo naposledy. „Hlavně už pojď."

Galerie nebyla daleko. Věděla jsem o ní, ale uvnitř jsem nikdy nebyla, takže mě překvapilo, jak úžasné a rozsáhlé prostory starý dům skrývá. Interiér byl moderně upraven a uzpůsoben novému účelu. Odložily jsme si v šatně, na toaletě doladily zevnějšek a vydaly se po úzkém schodišti nahoru. První patro zabíraly velké výstavní prostory, cedulky se šipkami upozorňovaly na kavárnu v patře druhém. Co je v patrech vyšších, nám zůstalo utajeno.

Hosté vernisáže tvořili zajímavou všehochuť. Mezi společensky oblečenou většinou se pohybovaly naprosto překvapivě odlišné postavy, od extravagantních či hypermoderních jedinců přes ty, kteří se oblékli ležérně a docela obyčejně, až po prapodivná individua, pravděpodobně umělce, kteří demonstrovali neokázalost, nebo se snažili vzbudit dojem podivínství, nebo podivíny skutečně byli anebo prostě jen neměli vkus.

Byť jsme dorazily s téměř hodinovým zpožděním, nijak to nevadilo. Se sklenkou vína v ruce jsme procházely podél panelů s fotografiemi a nenápadně se rozhlížely v naději, že co nejdříve narazíme na Dalibora, který nám usnadní orientaci mezi hosty.

Fotografie Evy Jánské se mi líbily, ale přiznám se, že mě neoslovily tak, jak jsem čekala. Opravdu mě zaujal jen ten osamocený list javoru, snad že mi připomněl,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Líbánky v Římě**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.